

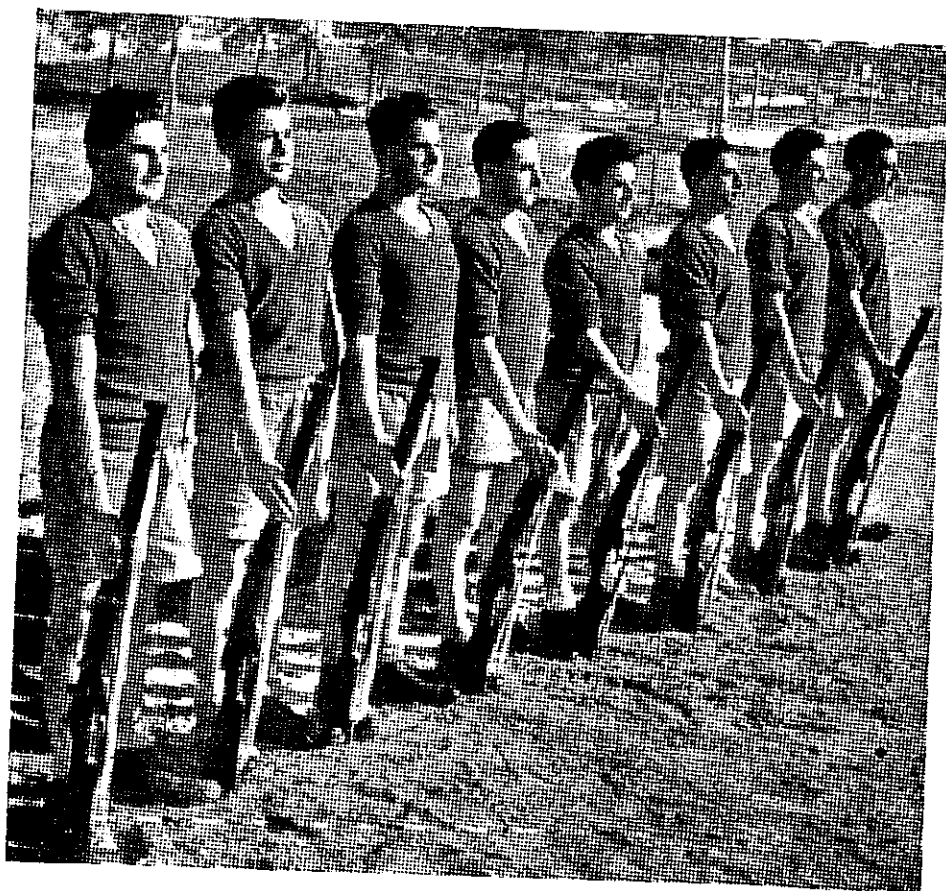
אותות הצטיינות צרפתיים לאנשי-„מקי“ יהודים

המלחמה“ בעל כוכב-הכסף הוענק לקצינת- הקשר שרה פוכסמן, לרב-סרגנט דוד בלום ולשלושה טוראים.

שנים מן החיילים-הפרטיזנים הללו נאסרו ע"י הגרמנים בינואר 1944 ועונו ע"י הגסטפו עד מוות, על שסרבו לגלות ידיעות על תנועת ההתנגדות.

הממשלה הצרפתית העניקה אותות הצטיינות לכמה פרטיזנים יהודים בתנועת ההתנגדות היהודית הצרפתית שבצרפת, בעד מעשי גבורה בקרב. שניים מאותות ההצטיינות הוענקו לאחר מות מקבליהם.

„צלב המלחמה“ Croix de Guerre בעל כוכב הברונזה הוענק לקפיטן ג'ק (יעקב) לצרוס, ללויטננט אלברט כהן ולארבעה טוראים. „צלב-

קבוצת אנשי „מקי“ יהודים שהצטרפו לחי"ל

כיצד נוהגים אנשים בשעת מבחן

סות-קרב, חיוה את דעתו, כי בשעת סכנה ומתיחות גדולות נוהגים בני-אדם להגיב באבה אחידה למדל, אף על פי שבימים כתיקונם שונים הם זה, מזה באישיותם תכלית שינוי. פעם אחת

אחד מצעירי הפסיכיאטרים המומחים, שבי- תורת משקיף רפואי נתלוה חמש פעמים למ- טוסי-„חיל-האוויר השמיני“ של צבא ארה"ב (אשר חנה בבריטניה בשנות 44-1943) בטי-

יצא בסיסת-משימה, שבה נפגעו האוירון B 17* וחבר עובדיו פגיעה קשה עד שנדמה היה כי אבדה מהם כל ישועה. לפני כן, בעודם "על הקרקע", הכיר לדעת את תכונותיהם של אנשי הצוות ומצא בהם גיוון רב של טיפוסים אנטי-שיים שונים. על התנהגותם בשעת המבחן סיפר: "תגובותיהם היו דומות דמיון מפתיע ביותר. בשעת סערת הקרב ותהפוכות מאורעותיו העזים היו כולם מדברים בטלפון-הפנימי דיבור של דיוק ושקט, ואת מעשיהם עשו בצורה חזרתית ובבטחה. "תותח-הזנב", "תותחן הירך-הימינית" והגווס נפצעו פצעים קשים בתחילת הקרב; אך שלושתם הוסיפו לעשות את חובתם ביעילות ובלי הפסק. עיקר העול בפעולות-החירום, שנדרשו מחמת חבלתו של המטוס, הוטל על הקברניט, המכונה ו"תותחן-הצריח", וכך למ עשו את מלאכתם במהירות, בדייקנות, ביעילות רבת-יכולת, בלי בזבוז תנועה כלשהי. נטל האחריות להחלטות במהלך הקרב, וביחוד לאחרי, ריבץ בעיקר על הקברניט, ובכמה דברים שניים-במעלה — על סגנו ועל הכוון המפציץ. את החלטות היו מקבלים בשיקול דעת ובמהירות, ומשנתקבלו, לא היה איש מערער עליהן.

ואחר כך נתברר, כי אמנם מצוינות היו בפרקי הזמן, שבו ציפו לבוא האסון בכל רגע, נקבעו תכניות-המשימה — שיש לעשותן לכשיתהווה מצב-החירום — תוך בהירות רבה ולאור המחשבה האחת: כיצד להבטיח את שלומם של כל אנשי-הצוות כולם. ואותה שעה היו כולם שקטים, מעודדים, ללא הבלטה יתירה, ומוכנים לכל. ואפילו רגע קט לא ניכרו באיש מהם סימני שיתוק, בהלה, מחשבה מעורפלת, שיפוט לקוי, או בקשת שלום הפרט איש לעצמו.

למראה התנהגותם, אי-אפשר היה להסיק, שפלוגי, בעודו על הקרקע, היה איש בעל מצבי-רוח משתנים, או שאלמוני היה איש בישן, שקט, שקוע בתוך עצמו. כולם השקיטו בחיצוניותם, ועשו דייקנים במחשבתם ומהירים בפעולתם. ודאי שהופעה כזאת בפעולה היא טיפוסית רק לחבר-עובדים, אשר נתנסו בפחדים, ומתוך כך יכולים הם להסתייע בחזיונות הפיזיולוגיים המלוים את הפחד מבלי שהללו ישבשו את מחשבתם; הם מאומנים כהלכה ויכולים לכלכל את פעולתם בבהירות גמורה ונהנים מאותו רגש-בטחה, העולה על סתם בטחון אישי ומקורו ב"חבורה-מלוכדת".

המפה הצבאית — בסולם העליה

מיור הארט, המשמש כאחד מסגני-המנהל של "שירות-המפות הצבאי", אמר (בשלהי דצמבר), כי במלחמת 18—1914 הכין שירות זה 34 מיליון יון מפות, שמשקלן היה כ-5.000 טון. ואלו במלחמת-העולם השניה היה מספרן הכולל של המפות שהוצאו לאור על ידיו — 230 מיליון, בלי לכלול במספר זה את המפות, שתוכנו והוכנו במיוחד באיזורי החזית (*), שאין כ-55.000 טון. תשעה וחצי מיליון מפות של חוף צפון-אפריקה הודפסו לפני הפלישה לאותה יבשת. בימי ההתקדמות המהירה דרך שטחי צרפת היה "שירות-המפות הצבאי" מטיס 5 טון מפות ליום. דוגמה מבדחת, שהזכיר המיור, בענין הטרחה שסורחים לעתים לשם השגת מפה מהימנה של שטח שנעשה חיוני, היתה בעניין הקשיים שנתקלו בהם, מבחינה זאת, כשנגשו להכנת המסע למדגסקר. בדרך-מקרה נמצאה מפה טובה

יש תפקידים, שמילויים מושך ממילא את תשומת-לבו של הקהל והערצתו, ולעומתם ישנם אחרים, מוצנעים וכמעט בלתי-נראים, אך אינם פחות חיוניים, וביצועם המושלם צריך הבשרה, שאינה מצוייה, אולי, אצל אחד מני אלף. תפקיד מסוג זה מילאה בחזית המזרח והים-התיכון פלוגת המהנדסים העברית מארץ-ישראל, שנתמסרה למלאכה הקרטוגרפית.

כדי להבין את עוצם המשימה הזאת בצבא החדש ואת ממדיה, מן הראוי לעמוד על העובדות הבאות: —

אילו פרשו ב"סרט" אחד את כל המפות, שהוציאו מודדים צבאיים בריטיים בין 1939 ל-1945, היו הללו מקיפות את כדור מארץ-כארבע פעמים.

עובדה זו גילה בסוף חודש דצמבר 1945 מיור ק. א. הארט בהרצאת חג-המולד ב"חברה-הגיאוגרפית-המלכותית".

(* דהיינו — מפותיה של יחידתנו הארצית-ראלית — בכלל זה. — המער כת.)

(* מפציץ אמריקאי כבד.)

הצבא על פני יבשת אירופה ועריכת ההפצות בנקודות-מפתח איסטרטגיות. ובכוחו של הציבור העברי, בעל קשרים רבים באירופה המרכזית ושפע החומר שבידו, היה לעזור עזר חיוני לצבאות-הברית בענין זה, ובשעתו ידעו השלי-טונות להעריך את הדבר. — ה מ ע ר כ ת.

מצות הזהירות בהלכות-המפות

להם שלוש מפות גוללות במקום אחת. אחת מהן היתה האמיתית, ושאר השתיים לשם גניבת דעת. על המפקדים היה ללמוד את כל שלוש המפות, בלי לדעת, איזו מהן המגלה את השטח שאליו הם נשלחים.

היו ימים שביחס למפה מסויימת היו מהדרים במצוות של זהירות בסייג לפנים מסייג, ואף על פי כן לא היתה אפשרות לשמור את הענין בסוד גמור. כך היה המצב כשעסקו בהכנת המפות להפצצה הראשונה של רומא. הכל נעשה באופן שלא יתגלה עניינה של המטרה ושלא יודע כי המפות הללו הנן בהכנה. אך הדבר מוכרח היה להודע למי שהו, — כי רבים מצילומי-האוויר של השטח, שעל פיהן עבדו עורכי-המפות, צוינו בקוים אדומים עבים, "לא להפציץ כאן!" והרי מתחת לקוים האדומים הללו הת-נוססו דמויות של כנסיית פטרוס הקדוש והותיקן.

המפה — כלי בידי הטוראי

הקרוב, — ולמזלנו, היתה זו דוגמה לטובתנו: הלא היא הקרב על השליטה באותו מיצר-הרים הקרוי "מעבר-פאיד" (*).

בקרב ההוא במסע תוניסיה נלכדה באורח בלתי צפוי דיביזיה אמריקאנית באש-ארטילריה אויבת, בבצעה מסע-התקדמות לשם תפיסת מע-בר-הרים מסויים, אשר אליו היה עליה להגיע בזמן מסויים, כדי שיישמר התאום בעריכת הת-קפת-הנגד הכללית. כדי להגיע במועד הנכון הוצרכה אותה דיביזיה לשתק את הסוללה של ה"ציר" שערכה את ההרעשה. אלא שנבצר ממנה

(* במסע-תוניסיה בחורף 43—1942, כשרומל ערך את מבקעו מערבה (באמצע פברואר) שכמ-עט הצליח לבתר לשנים (בקטע המרכזי) התפוס ע"י בקורפוס האמריקאי את החזית המערבית של בעלי-הברית. — ה מ ע ר כ ת.

זאת בספינה טבועה, בכגדיו של ספן שיכור ב"עיר-הכף" — קייפטאון, — שבדרום-אפריקה (הצבור בארץ-ישראל עוד זוכר בודאי את פניית שלטונות-הצבא, בשנות 44—1941 לקהל בבקשה להמציא להם מפות, תוכניות-ערים, ספרי "מורי-דרך", גלויות וצילומים, להקלת תיכנון פעולות-

שני הקטעים האופייניים הבאים לקוחים ממאמר מפורט רבי-ענין, — "מפות-המלחמה: דרך-הכנתן", — שנתפרסם בירחון האמריקאי הרציני (HARPER'S) בשלהי 1944 —

היו במלחמה זו מצבים שחייבו זהירות כל כך רבה לגבי מפות מסויימות, שכמעט נאסר בתכלית האיסור לדבר עליהן — אף לא בלחיש. בספרים על קצין בחושינגטון, שבא יום אחד למפקדה הראשית של חיל המהנדסים, ואמר: "עלי להשיג אילו מפות, שכולן צריכות סודיות מוחלטת, עד שאיני יכול אפילו לומר לכם מאיזה איזור."

ובמקום לומר — ה צ ב י ע על אותו איזור ונתנו לו עוד כמה מפות אחרות כדי שיקח עמו. ומספרים על קולונל פלוני, שכל פעם שהיו באים אליו מפקדי "חטיבות-משימה" ימיות, או אנשי שירות הידיעות של הצבא, היה מדקדק לתת

המפה — כלי

ככל שיראו אמצעי זהירות אלה גדושים, מכל מקום אין הם מופרזים כפי שנראה הדבר בסקירה ראשונה. יש לזכור, שזוהי המלחמה הראשונה, שבה יודע כל חייל רגיל את ערכה של מפה, ורוב החיילים יודעים, איך לקרוא או-תן ולהשתמש בהן. וזוהי הסיבה שעל פני מפור-תינו מודפסת בצבע אדום הכתובת: "מפה זו היא מסמך רשמי. אם תימצא, יש למסרה למפקדה הצבאית, או לתחנת המשטרה הקרובה". מימרה מורגלת היתה בפיהם של החיילים במלחמה הקודמת, שאין המפות מיועדות אלא לגנרלים בלבד; או, באופן ציורי יותר, שגנרל הוא "בחור-חייל היודע לקרוא במפה". לא כן במערכה זו. מפה אחת שבידי חייל פשוט וידי-עתו להשתמש בה — עשויה להביא ברכה מרו-בה עד אין ערוך לה. או תקלה קשה שאין לה תקנה. ישנה דוגמה היסטורית לכך, מן העבר

אכן, זה היה המקום. הוא ציין את תנועת סוללת-האויב במפתו ומיהר לחזור למפת השדה* ולמפקד יחידתו. משניתן לה להשתמש בנתונים שסומנו במפת אותו חייל-טוראי, הופיעה עלה הארטילריה שלנו ומחצה את תותחי "88" המ"מ" הגרמניים. הדיביזיה האמריקאנית הגיעה אל מעבר-ההרים בשעה הנכונה.

"ובואה בזמן שנועד מראש" — הצהיר לאחר זמן קצין אמריקאני מהימן — "היה נקודת-המפגש גה במהלך המסע התוניסי כולו".

חיילים בריטיים במזרח התיכון — על שום מה ?

רח-התיכון על כל בחינותיהם, ואחד משנים עשר פרקיה מוקדש במיוחד ל-א.ס.ס. אף על פי שהחברת נועדה לאלה שהם "פנים חדשות" במזרח-התיכון, מכל מקום צומצמה לעת-עתה הפצת החברת ואין אתה מוצאה אלא בחורי-הקריאה של היחידות אשר ב"מפקדת המזרח-התיכון". החברת הוכנה לפי הוראתו של המפקד הראשי במזרח-התיכון; הקדמתו מתארת את השטח הזה כ"אחד המקומות המעניינים והחשובים ביותר בעולם כיום", והיא מסבירה, כי חשיבות זו היא המצריכה את מציאותם של החיילים כאן. הרקע ההיסטורי והמנהגים שבזמננו מתוארים בחוברת ובתשומת-לב רבה, לאור הסביבה החדשה שבה נמצא החייל. מטפלת היא בעניינים הנוגעים בשלומם וצרכיו האישיים של החייל, בבעיות הבריאות, בבטחון ובכללי הוהירות, בתחבורה, בדואר ובסידורי הלימודים וההשכלה.

המטוס-שאינו-נצרך-לאירודרום בברית המועצות

לעלות למטוס ולרדת ממנו בסולפי-חבלים, בשעה שירחף לו ממעל בנקודת-קבע. וכן חשוב הוא השימוש הצבאי ב"הליקופטר" — להנחתת סיירים וסוכנים בעורף תזית אויבת, (אפשר למסור להם את ציודם ביתר דיוק ויתר בטחון מאשר ע"י מצנח), — וכן לתפקידי-תצפית, בין או-פרטיבית-כללית ובין ארטילרית.

* דהיינו — מפקדה קדומנית, אשר עם החיילות — להבדיל מן המפקדה העיקרית על משדה, הרחוקה יותר בעורף.

לקבוע את מקום הסוללה, ולא היה, איפוא, לאל ידה להשיב אש. סייר אמריקני אחד, בסיירו בגבעות הרחק מיחידתו, הצליח לאתר את מקום תותחי האויב. אדם זה היתה עמו מפה מדוייקת, והוא ידע להשתמש בה; הוא קבע מן המקום שעמד בו את כיוון הסוללה האויבת, סימן את הכיוון במפה, ואמד ביארדים (באומדנה נכונה) את המרחק שבינו לבין הסוללה. לאחר כך סקר סקירה בוחנת את המבנה הכללי של הקרקע סביבו; וכן סקר סקור ובחון את קווי-ההיקף של הגבעות. נראה לו, כי שני אלה מזדהים.

נוכח ההנמקות השונות בענין השארותו של חייל-מצב בריטי גדול במזרח-התיכון (ובארץ-ישראל בכלל זה), והגירסאות שמפיצים, בין השאר, בקרב אנשי-הצבא הבריטי "על מי שאחראי לשילוחם לארץ זרה", — יש ענין בידיעה שנתפרסמה ע"י אחד החותם בשם "הצופה בענייני-הצבא" ב"פלסטין-פוסט" בימים האחרונים של דצמבר 1945:

"ההישג האחרון של מוסדות ההשכלה והחינוך בצבא הוא הצלחתם לסכם בשרטוט כולל, בשביל החייל, שהוטל עליו לשרת בתחום "מפקדת-המזרח-התיכון", את מרחביו העצומים של חבל-עולם זה, ולהביא סיכום זה בצורה המושכת את לבו של אותו חייל וקרובה לרוחו ולהבנתו. החוברת בת 40 העמוד (שחציים ציורי "קריטונים") שהוצאה על ידי המוסדות הנ"ל בשם "זירת המזרח-התיכון" — דנה בחיי החייל במזרח-התיכון".

באוקטובר 1945 פורסמו במוסקבה פרטים על "הליקופטר" רוסי חדש, בשם "אומגה". תכונות המיוחדת של סוג מטוס זה היא שיש ביכולתו לשהות במקום אחד בארץ ולא לייפול. משום כך מותקן המדחף שלו מלמעלה. לעומת זאת, טיסתו היא אטית יותר משל מטוס רגיל.

ישתמשו באוירון זה להסעת אנשים, דואר ומטענים לאיזורים שבהם אין שדות-תעופה, — כגון יערוג צפון-רוסיה וסיביריה, וכן איזורי הרים ומדבריות באסיה המרכזית. הנוסעים יוכלו